

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' בלק י"ב תמוז תש"ע

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 383

פנינים יקרים

וירא בלק בן ציפור וגו' (כ"ב, ב"ד) ברש"י הקשה: מה ראה מואב ליטול עצה ממדין, אמרו מנהיגם של אלו במדין נתגדל נשאל מה מדרתו אמרו לו אין כוחו אלא בפיו וכו', כוונתו דאיתא שמוכ ליתן צדקה קודם התפילה ואיתא בשם הארז"ל שקודם כל תפילה יקבל עליו מצות ואהבת לרעך כמוך, כי התפילה רחמים היא שאדם מתפלל אז על בני חיי ומוזני לכן צריך קודם לרחם על הבריות ועי"כ תפילתו תתקבל למעלה וכו'.

(הרבי ר' בונם זצ"ל)

אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב וגו' (כ"ב, י"ח) פרש"י: למדנו שנפשו רחבה וכו', אצל אברהם אבינו ע"ה כתוב ויקח את שני נעריו אתו, אותיות 'נער' ר"ת נפש-שפלה עין-טובה רוח-נמוכה, בכל מקום לשם הלך אברהם אבינו ע"ה לקח עמו את שלושת המידות הללו, היפוכו של אברהם היה בלעם לו עין רעה נפש רחבה רוח גבוהה.

(בית ישראל מגור)

הן עם כלביא יקום וגו' (כ"ג, ט) זה עיקר שבחן של ישראל - החילוק בין חסידי אוה"ע שכל כוונתם לעבוד הבורא לפי שעה בגרמיהו, אבל איש ישראל אין לו בעולמו רק עבודת הבורא יתברך ולכן מיד בקומו חוזר לעבודתו, וזה הזריזות הוא סימן שכל תהלכותו בשכבו ובקומו ולכתו רק לעשות שליחות אביו שבשמים.

(שפת אמת)

הן עם לכרד ישכון ובגוים לא יתחשב (כ"ג, ט) אפילו בשעה שנקראו עם שהוא לשון גנאי מ"מ לכרד ישכון ובגוים לא יתחשב.

(ישמח משה)

תמות נפשי מות ישרים (כ"ג, י) איתא בגמרא: אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה. פירוש אין כוונת הגמ' שח"ו ימית את עצמו דהלא זה אסור, אלא הכוונה לממית "עצמו" שממית את עצמו - את העצמיות שלו.

(חשבה לטובה)

אפס קצוהו תראה וכולו לא תראה (כ"ג, י"ג) כשמסתכלים על פרט אחד מישראל על "קצה" "תראה" עוד אפשר לראות איזה חסרון בהם, כשמסתכלים על כלל ישראל על "כולו" אזי לא תראה אין למצוא בו שום חסרון ופגם. מבחינת הכלל עולים ישראל על גבי כל אומות העולם.

(הרה"ק מקאק)

ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו (כ"ג, כ"א) השי"ת נמצא עם כל אחד ואחד מישראל אבל תרועת מלך, להיות בחינת ריע להשי"ת בדביקות זה תלוי רק בו, בו באדם בכל אחד ואחד במעשיו.

(לב שמחה)

מה טובו אהליך יעקב וגו' (כ"ד, ה) פרש"י: על שראה פתחיהן שאינם מכוונים זה מול זה. יבואר ע"פ מה שמצינו אצל אאע"ה והוא יושב פתח האהל אף שהיה במדרגה גדולה עם כל זה היה נחשב בעצמו שהוא עומד עדיין רק בפתח. וזה שפרש"י שבלעם ראה מעלת ישראל שאף שעובדים עבודת הבורא עם כל זה נחשב בעיניהם כאלו לא התחילו מעולם. וע"ז אמר מה טובו אהליך יעקב שעומדים תמיד בפתח האהל.

(הרבי מאירקא)

ויקח רמח בידו (כ"ד, ז) משה רבנו ראה אותיות 'חרם' כליה, על כן קרא שמע שהוא 'רמח' אותיות, ונתהפך אותיות 'חרם' לרמ"ח תיבות, ולכן לקח פנחס רמ"ח וידקור על החרם שלה ומאותיות חרם נעשה רחם. (קול אליהו)

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל (כ"ד, ה) שהם שתי בחינות בבני ישראל הפשוטים שעבודת הבורא להם במקרה נקרא אהל, משכנותיך ישראל הם בקביעות וכו'.

(מאיר עיני ישרים)

מה טובו אהליך יעקב וגו' (כ"ד, ה) כל איש יהודי פותח בכל יום בברכת בלעם, ולמה? איתא בגמרא כל ברכותיו של בלעם נתהפכו לקללה חוץ ממה טובו וכו' כי אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה ומאחר שכאן כך בלעם מעצמו כמ"כ וירא בלעם כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל וכו', ואז מעצמו בירך מה טובו לכן לא חזרה לקללה וזכה שיפתחו ישראל ברכתם בברכה זו.

(לב שמחה)

המשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת ויבא תשל"ג (קטז פ"ט)

הבא לזכור ע"י א.א.

מתבונן שלמרות זאת החיים שלו נמשכים והוא עדיין חי - החיות הזו שיש לו אז זהו מציאות הקדושה, מציאות של חכמה מאין. החיות שלו היא חיות של הקדושה. וכמו שכאשר העץ מגיע לשלימות יוצא תפוח, כך כאשר האדם מבוטל לגמרי זה מוציא בו את המציאות של חיות הקדושה. אך כל עוד יש בו משהו מעצמו הוא לא מקושר לבחינה של חיות הקודש. וכל אחד יכול להבחין מעצמו למה הוא מקושר. אם כאשר הוא נופל לוחץ לו מאד והוא מאד שבור, והוא נהיה בבחינה של עצבות, זה סימן שהוא לא מונח בעבודה של יסוד "ונחנו מה" בכדי לחיות עם הקדושה בשלימות, כמו אלו שעבדו על עצמם והגיע לבחינה של "ואנוכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם".

דוד המלך כאשר הגיע לבחינה של "ואנוכי תולעת ולא איש" הוא נהיה בחינה של "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו". ואין הכוונה שדוד קיבל איזה מדריגה או תואר של "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", רק דוד המלך עבד כל כך הרבה עד שנהיה מבוטל וממילא נהיה בחינה של "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו". הוא כל כך הרבה עבד עד שנהיה "דוד מלך ישראל חי וקיים", היות שהוא השיג את המדריגה של מציאות הוי' בשלימות שאדם יכול להשיג. למעלה מזה זה אין - דומיה, אף אחד לא נמצא במדריגה הזו. אם אדם היה יכול להשיג כמו שהרבש"ע הוא אזי היה נהיה שנים ח"ו.

ולעתיד לבוא, כאשר יהיה השלימות של משיח, אזי יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך

וזהו כל עבודת האדם. האדם צריך לעבוד ולהתייגע ולחפש את עצמו - את היסוד שלו, ואחר שיחפש ממילא יצא הפרי כאשר הוא יגיע לשלימות. אבל מי שבמקום לחפש את עצמו מחפש את קודשא בריך הוא, הוא לא יגיע אף פעם. דוד המלך אומר ומבשרי (כאשר אני יודע שאני בשר) - אחזה אלוקה. הכח העליון, החלק אלוקה ממעל, נהיה מציאות כאשר אני חלל בקרבי, דהיינו כשהמציאות שלי איננה. ואז כשהוא חלל ממש, במציאות של ביטול, אז הוא נהיה חלק אלוקה ממעל.

כאשר האדם חלל בקרבו הוא כדוגמת הטייפ, שהוא מכשיר שלם שלא יכול להוציא קול אחד אלא אם כן מכניסים לתוכו קלטת, ואז הוא משמיע קולות ומוציא לאור את הקלטת. וכך הוא האדם, כשהוא מתפלל, הרי הכח העליון - שהוא החלק אלוקה ממעל - הוא נותן בו את כח הדיבור, שהרי הדעה והדיבור - לחי העולמים. כי מהו בכלל האדם, הוא נילוש ממים ועפר שהרבש"ע אסף מארבע פינות העולם, וגם הבהמה נוצרה באותה בחינה, ובמה הוא שונה מן הבהמה? רק במה ש"הייתי עמך" שהוא מכיר שהדעה והדיבור - לחי העולמים, בזה הוא נבדל מה"בהמות". וזהו הבחירה, שבזמן שיש לו את הדעה והחכמה והדיבור, שלא ישכח שממך הכל ומידך נתנו לך, כמו שדוד אמר - הייתי עמך. וזהו כל הבחירה.

בשביל זה צריך האדם לעבוד הרבה עם עצמו עד שהוא מוצא את יסוד האין שלו. וכשהוא חי בהכרה הזו הוא כבר לא מציאות, וכשהוא

המשך מעמ' קודש

לא יהיה יסוד, או יהיה יסוד האנוש - שהוא ונחנו מה - יותר בשלימות, עד שלא ישאר אצלו רק יסוד האנוש, ואז תסתיים הבחירה, ואנו נחיה כמו שהצדיק אמת חי כיום כגמול עלי אמו. כי כשיסוד האין מתבטל ואין לו מציאות כלל מסתיימת הבחירה, ואז, כמו שהעץ מוציא פרי, כך ממילא נהיה אצלו בחינה של "לך דומיה תהלה". ובזמן שיהיה בחינת משיח יהיו כל ישראל בכזו בחינה, ויחיו כגמול עלי אמו בלי שום קושיות, כי אז כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ וכל המציאות תגמר.

ובכדי להגיע לזה אנו צריכים את הכח של הצדיקים. לכל דור יש את הנשמות שלו שהם מתאחדים עם הנשמות שנמצאים במדריגה הכי נמוכה שיש, והם צריכים לעבוד על עצמם בכזו בחינה שהוא יכול להשיג את הקליפות שבחטא עץ הדעת נדחו ונתפזרו הנשמות של אדם הראשון ועד היום הם נידחים, והצדיק בעבודתו מגיע לכך שבכח העבודה שלו הוא מלקט את הנשמות הללו. ואין הכוונה שהוא רואה אותם והולך לקבצם, רק העבודה שלו עם עצמו היא כ"כ חזקה עד שנהיה אצלו שלימות של האיחוד כמו שיהיה בזמן שיהיה התגלות אלקי על כל העולם כולו. הוא צריך להגיע אל הבריאה הזו ואל השלימות הזו בכדי שיוכל להשיג - השגה זה לא רגש - את ההישג של הנשמות הללו, שהם כ"כ נידחים במקומות רחוקים ונידחים, ובמקומות שאין אפשרות להגיע אליהם בשום אופן. וכמו שאי אפשר להשיג ולהגיע לשלימות הוי", מפני ששם זה דומיה, ושם צריך להגיע לשלימות המדריגה של שתיקה ואז ממילא נהיה בחינה של "כגמול עלי אמו", כמו כן בשביל להגביה את הנשמות הללו שנדחו צריך הצדיק להגיע לעבודה בבחינה

תכרע כל ברך, וכולם ישיגו שלא יתכן שיש להם חיות עצמית, מכיון שהאין שלהם יהיה בטל ומבוטל כמו עפר - ונפשי כעפר לכל תהיה. וכשכולם יהיה בכזו בחינה, אז אפילו הגויים שהם לא במציאות הוי" גם הם יכירו וידעו כי לך תכרע כל ברך. והכל ישיגו שמציאות הוי" אין בה כל השגה, וכמה ששיגו הוא עדיין אין סוף, שאפילו משה רבינו לא השיג. ולכן אז למעני למעני לעשה (כי אין בו כל השגה). והכל יאמינו שהוא עבדו הוא. כי כאשר יגיעו כולם לדרגה הזו אזי יאירו האורות של שבעת ימי בראשית, אותם האורות שהאיר בעת בריאת העולם בזמן שהקב"ה אמר לעולמו די ונתן גבול לבני אדם - עד כאן תוכלו להשיג אותי ולא יותר. וכשיגיעו לתכלית ההשגה הזו ישיגו הכל שאין להשיג וכל הקושיות יגמרו, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ובני האדם יהיו בבחינה של כגמול עלי אמו. כל אחד לפי העבודה שהוא עבד יוכל לחיות את החיות דקדושה שהוא השיג, זה לא יהיה נהמא דכיסופא, והוא ישיג שיותר הוא לא יכול להשיג. זה יהיה השלימות של משיח.

ובשביל זה צריך להיות כאלו יהודים בעולם שהם יעלו ויכניסו את הרוח של כל נפש ונפש שהיתה בבחינת אדם. ואז נשיג את שלימות מציאות הוי", דהיינו ליחד שם י-ה ב-ה בשם כל ישראל. ואז יתחיל השלימות ש"לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון", והגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו ישיגו את האין סוף ששם זה דומיה. דהיינו שיהיו דבוקים לשרשם בבחינת כגמול עלי אמו, ויהיו בשלימות ההשגה שאי אפשר להשיג. היום שואלים ומנסים לחקור מי הוא ומה הוא היות שאנו חיים בבחירה ויסוד האין שלנו הוא מציאות, אך ככל שהאדם יעבוד על יסוד האין שיהיה בטל ומבוטל וכבר

המשך מעמ' קודם

מעט לצדיק", כי הצדיק יש לו את בחינת ההתמעטות של היהודים שיש להם שייכות לשרשים שלו, וכאשר יש לו את ה'מעט' של עצמו הוא יכול לתת את הכוחות שהוא ימשיך להעלות את הניצוצות של כל כלל ישראל שגדחו כל כך וכבר איבדו את השייכות ל'מעט' הזה. וכאשר כל השורשים הללו מאוחדים עם הצדיק, ואין מחלוקת ואין קנאה - זהו שלימות, בחינה של "כגמול עלי אמו", כי מה שייך אצל ילד קנאה כאשר אמה סוככת עליו. וכאשר הצדיק הזה שעובד עם עצמו מקבץ את כל השורשים כגמול עלי אמו אז יש לו כח להעלות את כל הניצוצות.

המשך יבוא אי"ה

של "כגמול עלי אמו" כמו שיהיה בזמן שיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך. כי בכדי שיכירו וידעו כל יושבי תבל צריך שכל הנשמות שגדחו ונתפזרו יהיו בבחינה של "יכירו וידעו".

אם אנו נעבוד ביחד נזכה להגיע אל התכלית ע"י אותם היהודים שעבדו על עצמם, ועי"ז הגיעו לתפקידם להגביה את נשמות הדור. כי בעצם לכל יהודי יש את התפקיד הזה, וכל יהודי יכול להגיע לבחינה הזו כמו שיהיה בעת שיחיו המתים. אז לא ישאלו שאלות כמו ששואלים היום, כי אז לא תהיה בחירה, וכל הרשעת כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ ולא ישאלו שאלות. ואנו יכולים היום להגיע לאותה בחינה, לבחינה של "טוב

שהשמחה במעונם

הר"ר משה הרשטיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב הרשטיק ומשפ' להולדת הבן
משפ' קירשנבוים להולדת הנכד
הר"ר יצחק טוקצ'נסקי ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שלמה כהן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' הר"ר צבי ראנד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמעון קורנפלד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר צבי הולד ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר אלכסנדר יקותיאל הולד ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר מיכאל דהאן ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר חיים לייב ויינשטיין ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר יעקב יוסף הירשלר ומשפ' לנישואי הבן
הבה"ח אברהם שמואל הירשלר לנישואיו

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

